

บทนำ

หากวาริตแสรังทำใจยอมรับความสูญเสียอันใหญ่หลวงได้ เขาคงไม่มานั่งทอดสายตาผ่านหน้าต่างเครื่องบินบนความสูงสามหมื่นฟุต จดจ้องปุยเมฆขาวโพลนเหนือน่านฟ้าไทยเช่นวันนี้

เสียงทุ้มเข้มของกัปตันประกาศพร้อมนำเครื่องร่อนลงสู่สนามบินสุวรรณภูมิ ระยะเวลาเดินทางจากนิวยอร์กร่วมสิบเก้าชั่วโมงชวนเบื่อหน่ายกำลังจะสิ้นสุดลง ทว่าเทียบไม่ได้เลยกับความคับแค้นใจที่สั่งสมมานานตลอดสิบปี

วาริตบอกตัวเองให้อดทนไว้ เขาใกล้จะได้พบใครบางคนเต็มที่... คนที่ทำให้ชีวิตครอบครัวเขาต้องเผชิญกับความพินาศ... ฆาตกรผู้ปลิดชีพความจริงไปพร้อมกับลมหายใจอันรวยรินของพ่อ

แม้คัดค้านแผนเดินทางกลับไทยของเขามาโดยตลอด ไม่มีเหตุผลต้องทำอย่างนี้ด้วยซ้ำ อยู่ที่นิวยอร์กก็มีความสุขดีมิใช่หรือ ลูกของแม่ควรมีชีวิตแจ่มใสนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบแปด ครีเอทีฟดาวรุ่งอย่างเขายังวิ่งไปได้อีกไกลบนถนนสายโฆษณาเหมือนที่พ่อฝันไว้

'ลูกคือความหวังเดียวของพ่อ' ...แม่เอาแต่ย้ำประโยคนั้นซ้ำๆ

นับตั้งแต่วันที่เสียพ่อไป ตอกย้ำว่าเป็นห่วงเขามากเพียงใด ไม่อยากเห็นเขาเบนเข็มทิศทางชีวิตจมปลักอยู่กับหลุมโคลนแห่งความแค้นชั้น

แต่แม่จะรู้อ่างไหม เพราะเขาคือความหวังเดียวของพ่ออย่างไรเล่า ถึงต้องกลับมาทวงความยุติธรรมคืน!

วาริตคิดอย่างนั้น แต่ไม่อาจพูดออกมาได้ ทำได้แค่สรรหาเหตุผลมาหว่านล้อมผู้เป็นแม่ว่าเขาแค่อยากกลับไปพักผ่อนที่เมืองไทยสักปีหนึ่ง แล้วค่อยกลับมาเริ่มงานที่เอเจนซีโฆษณาแห่งใหม่

ทว่าความจริงอีกครั้งหนึ่งซึ่งวาริตไม่ยอมบอกแม่คือเอเจนซีใหม่ที่ว่านั้น...แท้จริงแล้วตั้งอยู่ในไทย เจ้าของหาใช่ใครอื่นไกล คือคุณอาธนา เพื่อนสนิทของพ่อนั่นเอง

คุณอาธนามีลูกชายรุ่นราวคราวเดียวกับเขา ทำงานเป็นครีเอทีฟในตำแหน่งอาร์ตไดเร็กเตอร์* เหมือนกัน หลังวาริตบอกข่าวแก่คุณอาธนาว่าจะกลับเมืองไทย ไม่กี่วันต่อมาเขาก็ได้รับอีเมลจากกรีซ บอกว่าจะขับรถมารับถึงสนามบินตามคำสั่งของคนที่เป็นทั้งนายและพ่อ วาริตรู้ดีว่ากรีซทำเป็นอ้างไปอย่างนั้น ทั้งที่ใจจริงของหมอนั้นอยากเจอเขาเต็มแก่

"ไอ้ริค!"

กรีซโบกมือหลังแผงรั้วกั้นหน้าทางออกบริเวณผู้โดยสารขาเข้า พลังส่งยิ้มจริงใจให้ "ไม่เจอกันแค่ปีเดียว เปลี่ยนไปเยอะเหมือนกันนี่หว่า"

วาริตเห็นสายตากรีซเริ่มสำรวจความเปลี่ยนแปลงของแบรนต์ เครื่องแต่งกาย โดยเฉพาะแว่นกันแดดแบรนต์ดึงจากอิตาลี กรีซเคยบอกว่า "ไม่ว่าเขาจะหยิบจับแว่นตาใดๆ มาใส่ ก็ช่างรับกับดวงตาคมเข้มคู่เหยียดโลกจมูกโต่ง และริมฝีปากหยักบางเฉียบของเขาอย่างร้ายกาจ ดูดียิ่งกว่านายแบบบนหน้านิตยสารเป็นไหนๆ"

* อาร์ตไดเร็กเตอร์ (ผู้กำกับศิลป์) มีหน้าที่ออกแบบภาพโฆษณา ทำงานคู่กับก๊อปปี้ไรเตอร์ (ผู้เขียนคำโฆษณา) มีหน้าที่ออกแบบข้อความโฆษณา

"ตั้งแต่เป็นครีเอทีฟตั้งที่นิวยอร์ก มีเงินถุงเงินถังซื้อเสื้อผ้าแพงๆ มาใส่ด้วยเว้ยเฮ้ย"

วาริตนึกขำนิดๆ "แบรนด์เปลี่ยน แต่สไตล์ยังเหมือนเดิม มินิมอลนะ รู้จักหรือเปล่า"

"รู้จักดี แพรพุดรอกหูฉันทุกวัน"

เวลากิริชพูดถึงดีไซเนอร์สาว 'เพียงแพร' เพื่อนสนิทอีกคนของเขาที่ไร้
ประกายตามักเปลี่ยนเป็นเด็กหนุ่มตกลูกอยู่ในภวังค์รักทุกครั้ง

ไม่มีคำบรรยายใดๆ ลึกซึ้งไปกว่าคำว่ายินดีจากใจ เมื่อเห็นเพื่อนรัก
สองคนลงเอยด้วยการคบหากัน วาริตหวังเหลือเกินว่ากิริชและเพียงแพร
จะรักกันไปตราบนานเท่านาน ไม่ว่ามารผลญตัวไหนอย่างกรายเข้ามา
ขัดขวาง เขานี้แหละ...จะเป็นคนกางแขนปกป้องความรักของทั้งคู่เอง

ไม่น่าเชื่อว่าคนอย่างเพียงแพรจะมีอิทธิพลต่อชีวิตกิริชถึงขนาดนี้
เพียงแค้กิริชดิ่งคำบอกกล่าวของเพียงแพรเข้ามาเอี่ยวในบทสนทนา
นิดเดียว หลังจากนั้นเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะบทพ่อแม่แม่อนระหว่าง
กิริชกับเพียงแพรก็ถูกแบ่งปันมาถึงวาริตอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ขณะ
ชายหนุ่มลากกระเป๋าเดินทางใบเขื่องเดินตามกิริชไปยังอาคารจอดรถ
ฝั่งตรงข้ามอาคารผู้โดยสารของสนามบิน

ทว่าตลอดระยะเวลาครึ่งชั่วโมงที่รถสปอร์ตสีขาวของกิริชแล่นฉิว
นำวาริตสู่ใจกลางเมืองนั้น วาริตเห็นชัดว่ากิริชมีที่ท่าเหมือนอยากจะ
เล่าอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็เงียบไป ราวกับตัดใจเก็บเรื่องนั้นไว้
เป็นความลับต่อ วาริตไม่อยากจะซักไซ้ให้มากความ เขาเลือกนั่งนิ่งๆ
ทอดอารมณ์มองข้างทาง ซึมซับความเปลี่ยนแปลงของบ้านเกิดที่จากไปนาน
โดยเฉพาะอาคารสูงเสียดฟ้ายื่นเด่นเรียงรายตลอดสองข้างทางคล้ายกำลัง
ต้อนรับเขา

"กรุงเทพฯ เปลี่ยนไปมากวะ"

"แหงล่ะ แกไม่ได้กลับมาแล้วนี่หว่า...สิบปีอะไรๆ มันก็เปลี่ยนไป"
"ใช่ อะไรๆ ก็เปลี่ยนไป" วาริตพิ่มพ้ออย่างเห็นด้วย เพราะโลกเรานั้น
...ความเปลี่ยนแปลงคือสิ่งที่แน่นอนที่สุดแล้ว

"แกแวะไปหาพ่อฉันก่อนไหม ดูตั้งตาคอยการกลับมาของแกยิ่งกว่า
ตอนฉันบินกลับหลังเรียนจบที่นิวยอร์กซะอีก ตกลงใครเป็นลูกแท้ๆ กันแน่วะ
ซั๊กจะสับสนแล้วสิ"

วาริตก้มมองหน้าบัณฑิตนาฬิกาข้อมือแบรนด์หรู "ไว้เจอกันตอนเย็น
ดีกว่า ยังพอมีเวลา" ก่อนจะเงยหน้าหันไปมองคนขับ "ยังไงแกแวะส่งฉัน
ที่โรงแรมแถวราชประสงค์หน่อยสิ"

"ไปทำอะไรวะ อย่าบอกนะว่าเรื่องงาน พักสักวันก่อนดีกว่านะ"

"ไม่ได้หรอก นัดลูกค้าสำคัญไว้...สำคัญมากจๆ ด้วย"

ลูกค้าคนสำคัญที่ว่านั้น...คือชายวัยห้าสิบบ้าเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยว
ผมสีดอกเลาถูกจัดแต่งอย่างเรียบง่าย รื้อรอยบนใบหน้าร้านคัมภีร์บอกถึง
ประสบการณ์อันสั่งสมมานานบนถนนสายโฆษณา ชื่อของเขาคือศักดิ์ดา...
กำลังดำเนินปาฏิหาริย์บนเวที

ทุกท่วงท่าของศักดิ์ดาช่างน่ามอง วาริตนึกสงสัยว่าเขาอาจหลงไหล
และบูชาในตัวศักดิ์ดาขึ้นมาจริงๆ หากไม่เคยสัมผัสความเลวระยำที่ซ่อน
ภายใต้หน้ากากยิ้มแย้มแสนจะเป็นมิตรมาก่อน น้ำเสียงทรงพลังของศักดิ์ดา
ร้ายไปเรื่อยถึงความยิ่งใหญ่ของโฆษณาว่าไม่ใช่แค่โทรโข่งเทียวโพนทนา
สินค้า แต่เป็นระเบิดเวลาที่ค่อยๆ ทำให้เราเห็นความเปลี่ยนแปลง
อันน่าอัศจรรย์ใจในตัวมนุษย์ ระเบิดเวลานั้นจะเร็วหรือช้าขึ้นอยู่กับ
การตั้งเวลานับถอยหลัง การปลุกฝังครีเอทีฟถึงบทบาทหน้าที่และ
ความสำคัญของการเข้าไปคลุกคลีสัมผัสเรื่องราวความเป็นมนุษย์เพื่อ
เข้าถึงความในใจของมนุษย์ให้ได้มากที่สุด คือทางออกสำคัญของ

การสื่อสารการตลาดในยุคที่โฆษณาควรทำตัวให้เป็นโฆษณาน้อยที่สุด

"โฆษณาที่ดี...ไม่ควรสักแต่ขายสินค้าอย่างเดียว ต้องเปลี่ยนชีวิตผู้คนให้ดีขึ้นด้วย" ศักดา ย้ำกับบรรดาผู้ฟังทั้งนักธุรกิจ นักการตลาด และนักศึกษาโฆษณาที่มารวมตัวกันจนห้องบอลรูมแน่นขนัด

ประโยคเมื่อครู่...วาริตขอยกให้เป็นวรรคทองของวัน ได้ยินแล้วนี่ฉันจนอยากจะอาเจียน รู้สึกสะอิดสะเอียนเต็มกลืน แต่สุดท้ายแล้วต้องฝืนใจฟังศักดาพูดต่อไป พร้อมคำนวณยอดในใจว่าลูกค้ารายนี้ต่างชำระหนี้แค่ไหนเขาอยู่เท่าไร คิดทบทวนทบทองเรียบบร้อย รอวันทวงคืนให้สาแก่ใจ ไม่มีคำว่าประนีประนอมใดๆ สำหรับคนที่ยังกล้าเชิดหน้าชูตาในสังคม หลงลืมว่าเคยทำให้เขากับแม่ต้องเผชิญกับความทุกข์ระทมอย่างแสนสาหัสเมื่อสิบปีก่อน

"...ขอบคุณทุกท่านที่มาร่วมงานครบรอบสามทศวรรษเอเจเนซี ADDICT วันนี้ครับ เหตุผลที่เอเจเนซีเราใช้ชื่อนี้ทุกท่านคงพอจะเดาออกอยู่แล้ว คำว่า AD ตัวแรกย่อมาจากคำว่า Advertising ที่แปลว่าโฆษณา ส่วนคำว่า ADDICT นั้นหมายถึงการเสพติด แปลรวมๆ แล้วเป็นความหมายที่ดีมากครับ พวกเราเสพติดโฆษณาประหนึ่งลมหายใจ ขาดเมื่อไหร่...ลงแดงตายเมื่อนั้นครับ และนับตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป ขอให้มั่นใจได้เลยว่าพวกเรา...เอเจเนซีแอดดิคต์จะไม่หยุดสร้างสรรค์สิ่งใหม่แก่วงการโฆษณาไทยแน่นอน ผมสัญญา"

"และนี่คือเจ้าของฉายาศาสตาโฆษณา...คุณศักดิ์ เจนบุรีรักษ์ ขอเสียงปรบมือให้คุณศักดิ์อีกครั้งครับ"

เหล่าผู้หลงผิดบูชาศักดิ์ดาต่างปรบมือตามคำขอพิธีกรอย่างว่าง่าย วาริตบอกรับตัวเองให้หนึ่งดูตาย ละสายตาจากภาพชัดหูชัดตานั้นเสีย เมื่อไม่รู้จะทำอะไร เขาจึงลองเปิดดูงูกระดาษที่ได้มาจากการลงทะเบียนหน้างานข้างในมีพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มหนึ่งปะปนกับเอกสารประวัติเจ้าของธุรกิจดังที่เป็น

ลูกค้าเอเจนซีแอดดิทด์ซึ่งมาร่วมเสวนาในหัวข้อการลงทุนกับกลยุทธ์การทำตลาดในยุค 4.0 และภาวะเศรษฐกิจฝืดเคืองเช่นนี้

วาริทยิบพ็อกเก็ตบุ๊กเล่มนั้นขึ้นมา หน้าปกเป็นรูปศักดาอยู่ในชุดวิ่งมาราธอนสีแดงเลือดนกเฉดเดียวกับโลโก้เอเจนซีแอดดิทด์ ดูเข้ากับชื่อหนังสือ 'โฆษณามาราธอน' ก็จริง แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงความสกปรกของเนื้อหา ไม่นั่นเกินกว่าเรื่องเล่าของศักดาบนหน้ากระดาษนอนมสยตราบีกหนาเล่มนี้จะเป็นความจริงสักทีเปอร์เซ็นต์ ยิ่งพลิกมาดูปกหลัง กวาดสายตาอ่านคำโปรย วาริทยิบพบว่าตัวเองแทบสะกดกลืนเสียงหัวเราะไว้ไม่อยู่

*'ตลอดระยะเวลาการทำงานกว่า 20 ปีของ 'ศาสดาโฆษณาไทย'
'ศักดา เจนนุรักษ์' มักให้กำลังใจตัวเองเสมอว่า
ชีวิตคนโฆษณา...ไม่ต่างจากการวิ่งมาราธอน
ออกตัวเร็วเชื่อว่าจะชนะเสมอไป
ออกตัวช้าเชื่อว่าไม่มีสิทธิ์ชนะเลย
การวิ่งมาราธอนบนถนนสายโฆษณาของเขา...
ต้องล้มลุกคลุกคลานมานับครั้งไม่ถ้วนเพื่อฝ่าฟันโจทย์แสนท้าทาย
"อย่าหยุดวิ่ง!" นี่คือน้ำใจที่ศักดาบอกตัวเองอย่างนั้นซ้ำๆ
เพราะหากพลาดพลั้ง คำว่า 'แพ้' จะคอยกัดกินหัวใจเขาไปตลอดกาล...'*

ให้ตายเถอะ ศักดาไปเอาความกล้าบ้าบิ่นจากไหนมาบรรยายสรรพคุณหนังสือได้ชวนขันขนาดนี้ ไม่เห็นแก่หน้าตัวเอง ก็น่าจะเป็นแก่ความจริงอีกครั้งหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ใต้พรมบ้างก็ยังดี

เมื่อเห็นว่าเหล่าผู้หลงผิดที่รุ่มล่อมศักดาเริ่มบางตา วาริทยิบลุกขึ้นเหยียดกายเติมความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ก้าวเข้าไปใกล้ๆ ดึงตุตความสนใจจากเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยวคู่หนึ่ง

"ชื่ออะไรนะเรา" ศาสตราโฆษณาถามด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง คงเข้าใจว่า
เขาเป็นหนึ่งในสาวกที่มาร่วมชุมนุมกันอย่างพร้อมหน้าในวันนี้

"วาริศครับ...วาริศ อิศรา"

"วาริศ อิศรา...ชื่อเทดี" ศักดาจรดปลายปากกาบนปรกรองฟ็อกเก็ตบู๊ก
ที่เขาเพิ่งยื่นให้เมื่อครู่ "ตอนนี้ทำงานโฆษณาอยู่เปล่า"

"ผมยื่นใบสมัครไปหลายๆ เอเจนซีแล้วครับ หวังว่าจะมีสักที่เรียก
สัมภาษณ์"

ศักดาได้ยื่นเซ่นนั้นพลันแย้มริมฝีปากให้กำลังใจ "โฆษณาก็เหมือนกับการ
วิ่งมาราธอน ถ้าเราไม่หยุดวิ่งเสียก่อน ต้องถึงเส้นชัยเข้าสักวัน"

ตบท้ายเข้าชื่อหนังสือ จบการขายได้อย่างน่าประทับใจจนวาริศนึกหยัน
แววตาซ่อนรอยยิ้มซึ้งมิถุนิด

"ยินดีที่ได้พบนะ"

"ยินดีเช่นกันครับ" วาริศยื่นมือกระชับตอบ ขอขอบคุณศาสตราโฆษณา
อีกครั้ง

พร้อมย้ำกับตัวเองว่าจะจดจำคำสอนเมื่อครู่...ไปจนวันตาย

บทที่ 1 ของขวัญขึ้นเอก

ร่างระหงในชุดกางเกงยาวขาตรงสีขาวยกกับเสื้อเชิ้ตตัวหลวมสีกรมท่า ทรงไหล่ตกตามเทรนด์แต่งกายแห่งยุคสมัยเร่งฝีเท้ามาถึงหน้าห้องบอลรูมของโรงแรมหรูย่านราชประสงค์ได้ทันเวลาพอดี ใบหน้ารูปไข่ของก๊อปปี้ไรเตอร์สาวช่างเข้ากันดีกับผมเส้นเล็กสีน้ำตาลซึ่งถูกตัดเป็นทรงบ๊อบยาวเคลือบแก้มใส ดวงตาเรียวยาวคู่หม่นเจือรอยเศร้าจางๆ ฝ้ามองหาเจ้าของงาน หญิงสาวคิดว่าคุณคักน่าจะกล่าวปาฐกถาเปิดงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพราะแขกหรือเริ่มทยอยออกมาทานอาหารว่างที่โรงแรมจัดเตรียมไว้ในช่วงพักเบรกกันแล้ว

"พริมา... รอด้วย"

เสียงเรียกของหนุ่ม อาร์ตไดเร็กเตอร์คู่หูของเธอดังไล่หลัง พริมาหันไปมองสามหนุ่มเพื่อนร่วมทีมที่เดินตามมาอย่างเชื่องช้าเหมือนหุ่นยนต์ที่แบตเตอรี่อ่อนจัดเหลือเพียงขีดเดียว

"ไม่เห็นต้องมานั่งนี้เลย พวกเราเพิ่งขางานเสร็จแท้ๆ น่าจะกลับไปพักที่ออฟฟิศ" วอแว ก๊อปปี้ไรเตอร์เจ้าของแวนรอบหนรับทรงผมแสกกลางเริ่มโวยวายนิดๆ พริมาจำได้ว่าเคยเอยกับวอแวว่าถ้าไม่มั่นใจในใบหน้า

ก็ต้องบ้าเอามากๆ ถึงกล้าทำผมทรงนี้

"ได้ไง กลับไปออฟฟิศก็ร้าง ไม่มีเออี* อยู่สักคน มาดูแลลูกค้าทำงานกันหมด" ชินทร อาร์ตไดเร็กเตอร์หนุ่มตี๋ สมาชิกอีกคนของทีมพูดขึ้น

วอแวนได้ยีนอย่างนั้นพลันหันไปมองชินทรด้วยตาเป็นประกาย แล้วเอ่ยกับคู่หูว่า "ไม่น่าเชื่อ วันนี้แกพูดจาดีมีเหตุผลนับตั้งแต่รู้จักกันมาเลยวะ"

พริมาได้แต่มองทั้งคู่ออย่างอ่อนใจ ครีเอทีฟหนุ่มสองคนนี่ขึ้นชื่อเรื่องตามหลี่เออีสาวสวยในเอเจนซีแอดดิคัลมากที่สุดแล้ว

เมื่อไม่เห็นที่ท่าว่าคุณศกดาจะปรากฏตัวหน้าห้องบอลรูม หญิงสาวจึงสอดสายสายตาสำรวจบรรยากาศโดยรวม ก่อนจะสะดุดเข้ากับร่างสูงมาดสุขุมของผู้ชายแวตตาใจดีคนหนึ่งซึ่งกำลังสนทนากับลูกค้าผู้บริหารค่ายรถจักรยานยนต์จากญี่ปุ่นอย่างออกรส จนพริมาอดสังหรณ์ใจไม่ได้ว่าพีธีระการ หัวหน้าครีเอทีฟผู้รับผิดชอบดูแลทีม A ที่เธอสังกัดอยู่ นั้นน่าจะนำข่าวดีเรื่องการทำงานไหลมาเทมามาให้เธอและผองเพื่อนได้ทำเพิ่มภายในเร็วๆ นี้เป็นแน่

"ฉันเข้าไปดูข้างในก่อนนะ" พริมาหันไปบอกเพื่อนร่วมทีมทั้งสามซึ่งกำลังรุมล้อมสำรวจไลน์อาหารว่างและเครื่องดื่มกับความต้องการของกระเพาะอาหารอย่างจริงจัง ราวกับลืมไปแล้วว่าเธอมาด้วย

"เออ แกเข้าไปก่อนเลยพริม พวกฉันยังไม่ได้กินอะไรตั้งแต่เช้าเลยวะ" วอแวนไม่รอช้า จัดการรับเมนูกึ่งพันอ้อยราดน้ำจิ้มบ๊วยสูตรพิเศษเข้าปากเคี้ยวตุ้ยๆ โชว์ บอกให้เธอรู้ว่าหิวมากแค่ไหน

"นั่นอาหารว่างหรือมือเที่ยงเนี่ย"

พริมาพยักพเอิดไปที่ปริมาณกึ่งพันอ้อยในงานของวอแวนและชินทร ก่อนจะส่ายหน้ายิ้มบางอย่างอ่อนใจให้ แล้วหมุนตัวเดินตรงไปที่ประตู

* AE (Account Executive) คือคนกลางที่มีหน้าที่บริหารงานลูกค้า ทั้งเจรจาและประสานงานระหว่างลูกค้ากับบริษัท

ทางเข้าออกห้องบอลรูมตามความตั้งใจแรก หยิบพ็อกเก็ตบุ๊ก 'โฆษณา
มาราธอน' ออกจากกระเป๋าเป้หนังแท้สีดำคู่กาย หายมุ่นให้คนที่เรอนับถือ
ยิ่งกว่าคำว่า 'ครู' จรดลายเซ็นบนปกพ็อกเก็ตบุ๊กภายในงานนี้ให้จงได้

พริมายังจำได้ดีถึงวันแรกที่ศักรับเธอเข้าทำงานเมื่อสี่ปีก่อน
ครีเอทีฟหลายคนกังขาเกี่ยวกับความสามารถของเธอน่ามีภาซีน้อยกว่า
เส้นสาย เกิดมาเป็นลูกสาวคนเดียวของซีอีโอบริษัทอาหารและเครื่องดื่ม
รายักษ์ช่างดีเหลือเกิน ไปไหนก็มีคนพร้อมอ้าแขนรับเข้าทำงาน

ในตอนนั้นพริมาทำได้เพียงสะกดกลิ่นความไม่พอใจเอาไว้ เธอ
ไม่ยอมพูดอะไรให้มากความ ในเมื่อปฏิเสธความเป็นลูกซีอีโอดังไม่ได้
ก็ต้องพิสูจน์ให้พวกนั้นเห็นกับตาว่าฝีมือเธอร้ายกาจไม่เป็นรองใคร
ด้วยการคว่ำรางวัลโฆษณาจากเวทีต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ จนสามารถ
ลบคำสบประมาทและทำให้ทุกคนยอมรับในตัวเธอได้ในที่สุด

"ว่าไงพริม เพิ่งกลับมาจากพรีเซนตงานรี เป็นไงบ้าง ลูกค้าชอบไหม"
คุณศักรหันมาถามถึงผลลัพธ์การขายงานเมื่อช่วงเช้าที่ผ่านมา ขณะ
สนทนากับใครบางคน... คนเคยคุ้นที่พริมาไม่ได้เจอมานาน

"ลูกค้าชอบมากๆ เลยค่ะ" เธอยิ้มตอบคุณศักร ก่อนสายตาก็
เลื่อนไปที่ชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงคนนั้น เขาหายหน้าหายตาไปนาน
ได้ยินข่าวว่าเพิ่งเรียนจบจากอเมริกาและมาทำงานแผนกการตลาดของ
สายการบินต้นทุนต่ำเจ้าใหญ่ หญิงสาวไม่คิดเลยว่าจะมีโอกาสได้พบเขา
อีกครั้งในวันนี้

"หวัดดีพริม ไม่เจอกันนานเลยนะ"

"รู้จักกันด้วยเหรอ" นัยน์ตาพญาเหยี่ยวของคุณศักรตามีเค้าประหลาดใจ
นิดๆ

"รู้จักค่ะ เรียนมหา'ลัยเดียวกัน แต่คนละคณะ" พริมาละรอยละเอียดย
ที่เห็นว่าไม่ควรเล่าให้คุณศักรตาดฟังต่อว่านักการตลาดหนุ่มดาวรุ่งของวงการคนนี้

มีดีกรีเป็นถึงเดือนคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เคยตามจับเธอสมัยเรียนสถาปัตย์ตอนปีสอง

จริงๆ แล้วเขาก็เป็นผู้ชายที่แสนดีคนหนึ่ง คอยตามติดดูแลเธอไม่ห่าง แต่พริมาไม่ได้ต้องการความปรารถนาดีจากใคร เพราะหัวใจของเธอยังคงมี 'ใครอีกคน' จับจองทุกอณูความรู้สึกเรื่อยมานานนับสิบปีตั้งแต่เรียนจบชั้นมัธยมปลาย

พออดีตเดือนคณะบัญชี ปลีกตัวไปสนทนากับนักการตลาดคนอื่นๆ พริมาจึงได้พูดคุยกับคุณศักดิ์ดาต่อถึงบรรยากาศการทำงานเมื่อเช้าว่า ลูกค้าซึ่งชอบเรื่องเล่าของสินค้าที่ทีม A นำเสนอมากเพียงใด ไม่นานนัก... เลขาฯ ส่วนตัวของคุณศักดิ์ดาเข้ามาสะกิดคนเป็นนายว่าถึงเวลาให้สัมภาษณ์นักข่าวหน้างานแล้ว และพาเขาออกไปจากบทสนทนาของพริมาทันที แต่กว่าจะถึงวงล้อมของนักข่าวและช่างภาพ คุณศักดิ์ดากลับติดพันการพูดคุยและหัวเราะร่วมกับบรรดาลูกค้าทั้งเจ้าของและผู้บริหารธุรกิจ เครื่องดื่ม อาหาร ค่าปลีก เครื่องใช้ไฟฟ้า รถยนต์ สายการบิน บริษัทประกันภัย และอีกมากมายซึ่งล้วนเป็นเบอร์ต้นๆ ของวงการ

เมื่อเห็นว่าบริเวณหน้างานไม่เหลือพื้นที่สำหรับเธอ พริมาจึงหลบมาสมทบกับพี่ตระกูล หนุ่ม วอแว และชินทรที่โต๊ะกลมสูงใกล้ชั้นวางอาหารว่างอีกครั้ง เธอได้ยินหนุ่มพูดกับพี่ตระกูลเกี่ยวกับจำนวนนักข่าวและช่างภาพที่มาร่วมงานว่าเกินกว่าที่คาดไว้มาก น่าจะร่วมห้าสิบคนได้ พี่ตระกูลยกถ้วยชาร้อนขึ้นจิบแล้วเล่าว่างานนี้แผนกพีอาร์ของเอเจนซีแอดดิคัลเตรียมการมาดี คติของแผนกนี้คือทำทุกอย่างให้เป็นข่าว เลยเซียมพวกลูกค้าที่เป็นผู้บริหารระดับสูงขึ้นพูดบนเวที ตะปะเถื่อนการลงทุนนิดแผนการตลาดหน่อย แคนี่นักข่าวก็ปลื้มใจจะแย่แล้ว

พริมาก็หันมองพ็อกเก็ตบุ๊กในมือที่หยิบจากกระเป๋าออกมาคอยแก้แล้วหันไปมองคุณศักดิ์ดาอีกครั้งอย่างรอคอย พี่ตระกูลเอ่ยกับเธอด้วย

น้ำเสียงนุ่มลึกกว่าอย่ารอเลย 'ไว้กลับไปให้คุณศักดาเซ็นที่ออฟฟิศดีกว่า เพราะทันทีที่ให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนเสร็จคุณศักดาต้องเข้าไปในงานเพื่อฟังเสวนาบนเวทีต่อ 'ไม่มีเวลาให้เธอหรอก พรึมาเองก็คิดเช่นนั้น จึงทำได้แค่ระบายลมหายใจแล้วเก็บพ็อกเก็ตบุ๊กใส่กระเป๋าเป้ตามเดิม

แต่แล้วสายตาของพรึมาพลันสะดุดเข้ากับเหล่าเมสเซนเจอร์ชายชุดดำนับสิบที่เดินกรูเข้ามาเป็นขบวน ในมือแต่ละคนมีกล่องกระดาษสีเหลี่ยมผืนผ้ากับขวดน้ำดื่ม

ไม่พูดพรีำทำเพลง ทั้งหมดเกาะกล่องกระดาษด้วยท่าที่เร่งรีบ นำสิ่งของที่บรรจุอยู่ภายในกล่องวางบนขาตั้งอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่พรึมาหรือใครจะตั้งหลักห้ามได้ พวงหรีดสีดำนับสิบจึงปรากฏแก่ทุกสายตา เรียงรายหน้างานฉลองครบรอบสามทศวรรษเอเจนซีแอดดิท!

"ใครตายวะเนี่ย?!"

เสียงพึมพำนั้นเป็นของวอแวนไม่ผิดแน่ แต่พรึมาตกตะลึงกับเหตุการณ์ตรงหน้าเกินกว่าจะหันไปเอ็ดเพื่อนว่าเผลอหลุดประโยคที่ไม่สมควรเข้าแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างหยุดนิ่งราวกับถูกแช่แข็ง บรรดาแขกเหรื่อจด์จ้องพวงหรีดปริศนาตาไม่กะพริบ 'ไม่กี่วินาทีต่อมาเสียงซุบซิบนินทาของคนหลายร้อยพลันดังกระหึ่มทั่วทั้งชั้นของโรงแรม

คนที่ไหวตัวเร็วกว่าใครเห็นจะเป็นช่างภาพของสื่อแต่ละสำนัก พรึมาเห็นพวกเขาถอนกำลังออกจากวงล้อมสัมภาษณ์คุณศักดาและผู้บริหารบริษัทอื่น แล้วเข้ามาเก็บภาพพวงหรีดซึ่งถูกปิดด้วยป้ายข้อความอันเต็มไปด้วยเจตนาเสียดสีประชดประชันรุนแรง

'ยินดีกับความสำเร็จจอมปลอม'

'ขอให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป'

และอื่นๆ อีกมากมายที่พริมาไม่อาจจดจำได้ทั้งหมด ใจความและประโยคเหล่านั้นผ่านการลึบคม รวากับต้องการประจักษ์และฝังกลบคุณศักดาทั้งที่ยังหายใจ

พริมาหันไปมองเจ้าของผมสีดอกเลา เห็นเขาชะงักค้าง สัมผัสได้ถึง ความขุ่นเคียดสะท้อนผ่านนัยน์ตาเหยี่ยวคู่ นั้น คุณศักดาคงกำลังคิดว่า ใครกันช่างอาจหาญสั่งให้เมสเซนเจอร์ชนพวงหรีดมาทำลายบรรยากาศ กล้าฉีกหน้าเขากลางงานนี้...งานที่เขาควรจะได้รับการยกย่องเชิดชูและ โดดเด่นเหนือใคร แต่เรื่องบ้าบอพรรค์นี้กลับเกิดขึ้น!

แสงแฟลชจากกล้องเหล่าช่างภาพสว่างวาบไม่หยุด เพราะนี่ถือเป็นภาพเด็ดของงาน มีคุณค่าข่าวเรื่องความขัดแย้งชวนสงสัย ดีกว่า ภาพคุณศักดาพูดปาฐกถาบนเวทีหรือเหล่าผู้บริหารยื่นเรียงแถวหน้ากระดาน ร่วมยินดีเป็นไหนๆ พริมาได้ยินนักข่าวหญิงสองคนคุยกัน คนหนึ่ง ตั้งสมมติฐานว่าน่าจะเป็นพวกไม่หวังดี เลยส่งพวงหรีดมาก่อกวน แต่ อีกคนกลับเห็นแย้งว่าแล้วจะส่งมาทำไมถ้าคุณศักดาไม่ไปเหยียบเท้าใครเขาก่อน

"คุณศักดาใช้ไหมครับ" เมสเซนเจอร์คนนำขบวนเดินเข้ามาถาม ร่ามสูงเจ้าของนัยน์ตาพญาเหยี่ยวที่บัดนี้ยืนตัวแข็งทื่อ ใบหน้าซีดเผือด "รบกวนเซ็นรับของด้วยครับ"

"ใครส่งของพรรค์นี้มาไม่ทราบ" คุณศักดาขบกรามแน่น พูดขึ้นด้วย น้ำเสียงเย็นเฉียบชวนขนลุก ทำเอาเมสเซนเจอร์คนนั้นชักหัวน้้น ตอบกลับ ด้วยน้ำเสียงสั้นสู้

"ไม่ทราบครับ ต้องขอโทษด้วย พวกเราแค่ทำตามหน้าที่"

พริมาเห็นชัดว่าคุณศักดาถอนหายใจแรง มือไม้สั่นด้วยความโกรธ เพียงใด จนเธอกลัวว่านักข่าวที่ยืนอยู่ข้างๆ จะจับสังเกตเห็นปฏิกิริยาของคุณศักดาเข้า ทันใดนั้นสายตาของเขาเบนทิศมายังพีธีระการ...คนที่น่าจะ

ฟังฟังได้มากที่สุด! ในสถานการณ์เช่นนี้ ปริมาอ่านกระแสคำสั่งที่ส่งผ่านนัยนตา
 พญาเหยี่ยวคู่นี้ ออกทุกอย่าง รีบทำอะไรสักอย่างสิ! ทำอะไรก็ได้ให้
 เหตุการณ์ตรงหน้าจบสวยที่สุด ไร้คำครหาชวนจุดประเด็นสงสัยในภายหลัง
 แต่พีธีระการกลับนิ่งงัน แวตาสะท้อนชัดว่าไม่รู้จะเข้าไปช่วยกู่หน้า
 อย่างไร

"และนี่คือไฮไลต์สำคัญของงานค่ะ..."

วินาทีนั้น ปริมาตัดสินใจประกาศแทรกเรียกความสนใจจากแขกหรือ
 พร้อมผายมือไปยังพวงหรีดทันที

แม่เบื่องลี้กจะไม่มั่นใจนักว่าวิธีที่เธอจะทำต่อไปนี้จะช่วยแก้ไข
 สถานการณ์ตรงหน้าได้ แต่ช่างปะไร... เธอปลุกใจตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยว
 อย่างน้อยก็ดีกว่าเอาแต่ยืนเฉย ปล่อยให้ผู้ประสงค์ร้ายเป็นฝ่ายเดินเกม
 อยู่ข้างเดียว

อยากรู้จริงเชื่อว่าใครอยู่เบื้องหลังพวงหรีดปริศนาพวกนี้!

วาริตเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่เริ่ม

ชายหนุ่มไม่อาจเมินเฉยต่อความรู้สึกขาค้างอก ปริมาโกหกต่อหน้า
 ผู้คนมากมายออกไปได้อย่างไรว่าเหตุผลที่นำพวงหรีดนับสิบมาตั้งในงาน
 เป็นเพราะคักตาต้องการแสดงให้ทุกคนเห็นถึงสังกรรมของการทำโฆษณา

'ทุกคนน่าจะทราบกันดีอยู่แล้วนะคะว่าจากไอเดียโฆษณาที่ถือกำเนิดมา
 มากมาย มีเพียงไม่กี่ไอเดียเท่านั้นที่อยู่รอด ออกมาโลดแล่นต่อสายตา
 ผู้บริโภค เราจึงขอไว้ว่าอย่าลืมนึกถึงการสูญเสียของไอเดียที่ไม่แข็งแกร่งพอ
 ต่อแรงบีบคั้นจากสถานการณ์แข่งขันอันรุนแรงของโลกโฆษณา และแม้ว่า
 จะต้องเสียไปมากเท่าไร' แต่เอเจนซี่แอดดิคก็ไม่เคยเสียใจเลยสักครั้ง
 เพราะความหวังของลูกค้ำคือภารกิจสำคัญ การฆาตกรรมไอเดียอ่อนแอ
 จึงเป็นทางรอดเดียวของคนทำงานสายนี้'

ในตอนนั้นวาริตอยากจะทำมือเป็นกำลังใจให้ผู้หญิงคนนั้นเสียจริงๆ แต่พริมาจรรู้บ้างใหม่ว่ามีมือในการพลิกวิกฤตเป็นโอกาสของเธออย่างอ่อนด้อยนัก

ใครเขาจะเชื่อกันง่าย ๆ ว่าพวงหรีดเหล่านั้นเป็นไฮไลต์เด็ดอย่างที่เธอเฉลยให้ตายเถอะ...วาริตไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าหลงใหลความพยายามอันไร้ค่าของพริมาเข้าแล้ว จนอยากเข้าไปกระซิบข้างหู จุดเธอกลับสู่โลกความเป็นจริงเหลือทน วาจาที่เธอตั้งใจลับคมจนแทบกายเห็นแววไร้ความหมายในเชิงผลลัพท์

แขกหรือและนักข่าวทยอยกลับจนหมดแล้ว วาริตหลบมานั่งอยู่อีกมุม ไม่ไกลจากหน้าห้องบอลรูม แวนกันแดดแบรนต์ตั้งจากอิตาลียังคงทำหน้าที่ช่วยอำพรางแววเยาะหยันในดวงตาเขาเป็นอย่างดี

พริมายังอยู่ในสายตาเขาตลอด ความรู้สึกกักลุ่มอัดแน่นบนดวงหน้าสวย จนเขาอยากเข้าไปช่วยปลอบ บอกเธอว่าทำดีแล้ว ศักดาโชคดีเหลือเกินที่มีพนักงานดีเด่นอย่างเธอมาช่วยกู้หน้า ยิ้มเข้าไปพริมา... นี่มันแค่เริ่มต้นเท่านั้น เธอยังต้องเจออะไรอีกมากมายชนิดไม่มีทางคาดเดาได้เชียวล่ะ

เขาเปลือยเปลือยกับการจ้องมองพริมาต่ออีกหลายนาที กระทั่งหญิงสาวปลีกตัวจากวงสนทนาอันเคร่งเครียด มุ่งหน้าไปยังลิฟต์ไม่ทันสังเกตเห็นเขาเลยแม้แต่นิด

วูบนั้นวาริตคิดอยากเป็นเด็กที่ชอบเรียกร้องความสนใจ เขาตัดสินใจถอดแว่นกันแดด ก้าวยาวตามเธอไป ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดชายหนุ่มนี้ก็อยากตะโกนเรียกพริมา แต่เหมือนมีอะไรบางอย่างกระซิบบอกเขาว่าอย่า...อย่าเรียกชื่อผู้หญิงคนนี้เป็นอันขาด ยังมีเวลาและจังหวะที่เหมาะสมกว่านี้อีกมากสำหรับการเปิดตัวอย่างเป็นทางการต่อหน้าเธอ

แต่กลับกลายเป็นว่าดวงตาสวยหม่นคู่นั้นประสานกับนัยน์ตาหยันโลกของเขาเข้าเสียแล้ว

พริมา...ไปหน้าของเธอแทบไม่เปลี่ยนเลย วาริตพิณจุมูกโด้งรี้นอันเคยคุ้น ต่อด้วยริมฝีปากเล็กเรื่อละมุนอย่างละเอียด จนนึกจนตัวเองที่ปล่อยให้เธอฝังตัวในหลุมลึกแห่งความทรงจำ ทั้งที่พยายามลืมาตลอดสิบปีแต่สุดท้าย...พริมาไม่เคยเลื่อนหายจากห้วงคิดคำนึงของเขาเลยแม้แต่วันเดียว เธอเก่งเหลือเกิน ชายหนุ่มนี่ชื่นชมเธอในใจ อาจเป็นเขาเองที่ประเมินความสามารถเธอต่ำไป

แล้วนี่อะไร ในเมื่อเห็นเขาแล้วทำไมพริมาถึงไม่ยอมก้าวออกมาจากลิฟต์ หรือเป็นเพราะเธอลืมาเขาไปแล้ว แต่ก็ไม่น่าใช่ ดูเหมือนร่างระหงของเธอจะเปลี่ยนไปเป็นแข็งที่อ้อมากกว่า แถมดวงตายังเบิกกว้างอย่างตกตะลึงคล้ายคนสติหลุดลอยเกินกว่าจะคว้าไว้ ยังไม่ทันที่พริมาจะเปล่งเสียงฉายความสงสัยปนประหลาดใจใดๆ ประตุลิฟต์พลันปิดสนิทพาเธอไปยังชั้นล่างของโรงแรมทันที

แม้ส่วนลึกของหัวใจเพียรบอกให้ยี่นรอเธอ แต่วาริตกลับเลือกข่มความเอาแต่ใจนั้นไว้ เดินไปที่ลิฟต์อีกฝั่งของโรงแรม หวังทิ้งระยะทางให้ห่างจากพริมามากที่สุด เผื่อเธอหวนคืนมายังชั้นนี้

ไม่ถึงสี่สิบนาที รถแท็กซี่พาชายหนุ่มหลบหลีกการจราจรอันวุ่นวายมาถึงหน้าบ้านปูนสองชั้นที่เขาไม่ได้มาเหยียบนานนับสิบปี

ตะวันรอนอ่อนแสงเป็นสีส้มจืด สาดกระทบพุ่มใบสีเหลืองอมเขียวอ่อนของต้นแสงจันทร์ซึ่งบัดนี้เติบโตใหญ่เคียงรั้ว ได้รับการดูแลตัดแต่งกิ่งจนผลิบานออกเป็นพุ่มสวย วาริตไม่ยากเชื่อเลยว่ามันยังมีชีวิตอยู่ จำได้ว่าตอนอายุเก้าขวบเขาเคยเล่นซนขึ้นปีนป่าย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากิ่งก้านสีขาวยอกเทาจะเพราะบางหักง่าย เขาเลยกลายเป็นเด็กสามขาไปร่วมเดือน

"มาถึงแล้วหรือ" หญิงแก่วัยหกสิบกล่าวต้อนรับด้วยน้ำเสียงสงบเรียบ ทว่าประกายตาฉายชัดถึงความดีใจเมื่อเห็นเขากลับมาเยือนในไทยในรอบสิบปี "เปลี่ยนไปเยอะเลย ป้าจำแทบไม่ได้"

"ป้าแหวนสบายดีนะครับ?"

คนเป็นเพื่อนบ้านพยักหน้าแทนคำตอบ ก่อนจะหันไปไขกุกุญแจรั้วบ้าน ให้เขา "กระเป๋าดูดีทางไปไหนเสียละ อย่างบอกนะว่ากลับมาตัวเปล่า"

เขายิ้มให้ก่อนบอกป้าแหวนว่าไม่ต้องเป็นห่วง "ผมแค่แวะมาดูบ้าน ครู่เดียว ไม่คิดจะค้างที่นี่ยอยู่แล้วครับ"

คนสูงวัยกว่าสบตาวาริตอย่างรู้กันถึงเหตุผลที่ไม่ควรแสดงออกถึงการมีตัวตนของสมาชิกอีกสองคนที่เหลืออยู่ของบ้าน

ร่างสูงปล่อยให้ป้าแหวนเดินนำเข้าไปในบริเวณบ้าน ผ่านสนามหญ้า อันรกร้าง ต่างจากต้นแสงจันทร์ที่ได้รับอภิสิทธิ์การดูแลอย่างครบประหงม จากป้าแหวนเพียงต้นเดียว แม่คงฝากไว้ก่อนพาเขาไปนิวยอร์ก เขาพอจะนึกออกแล้วว่าทำไมแม่ถึงเป็นห่วงไม้ต้นนี้ เพราะมันมีคุณค่าทางจิตใจ พ่อซื้อให้แม่เป็นของขวัญวันครบรอบแต่งงานนั่นเอง

"ทานมื้อค่ำกับป้าก่อนนะ แล้วค่อยกลับบ้านโดย"

ป้าแหวนพูดพลางไขประตูตัวบ้าน เปิดทางให้วาริตก้าวเข้าไป แล้วทิ้งให้ชายหนุ่มสำรวจความเปลี่ยนแปลงภายในชั้นล่าง โปสเตอร์โฆษณาต่างๆ สมัยสิบยี่สิบปีก่อนที่เคยปิดตามฝาผนังบัดนี้ถูกม้วนเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย เหลือเพียงโซฟาตัวเก่าคร่ำครึฝุ่นจับบางๆ ตั้งอยู่ใจกลางห้องนั่งเล่น

ร่างสูงละความสนใจจากเฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้น ก้าวขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เขาแวะเปิดประตูห้องนอนเก่าซึ่งอัดแน่นไปด้วยความว่างเปล่า ก่อนจะถอยออกมา แล้วเดินเข้าไปในห้องทำงานของพ่อ

โต๊ะไม้สักยังคงตั้งอยู่ที่เดิม ไม่มีใครกล้าแตะต้องมันเลยแม้แต่นิด แล้ววาริตก็จมหายไปกับกระแสน้ำแห่งอดีตอันไหลหลาก นี่ถึงวันเก่าๆ ที่เขามักจะเข้ามาหาพ่อหลังเล่นซนกับเพื่อนวัยเดียวกันที่สนามเด็กเล่น ในหมู่บ้าน และขอให้พ่อวาดรูปแบทแมนให้เหมือนเช่นทุกครั้ง พ่อเคยถามเขาซ้ำๆ ว่าไม่เบื่อหรือ เขาจำได้ว่าตัวเองยิ้มกว้างแล้วส่ายหน้า

ขนาดพอยังไม่เบื่อหน้ากากเสือ แล้วเขาจะเบื่อแบทแมนได้อย่างไร

รอยยิ้มของพ่อยังคงติดตรึงในความทรงจำราวกับนั่งอยู่ตรงหน้า วาริตบอกตัวเองให้เงยหน้า ชิงน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา เตือนตัวเองว่า อย่าปล่อยให้ความอ่อนแอกัดกร่อนหัวใจเชียว จำคำสอนของพ่อไม่ได้หรือ โลกใบนี้...ไม่มีที่ยืนสำหรับคนชั่วแน่

ตะวันลาลับขอบฟ้าไปแล้ว ชายหนุ่มปล่อยให้ความมืดตีบคลาน มาแทนที่อยู่แทน กว่าจะเหยียดกายลุกขึ้นไปเปิดสวิตช์ไฟเรียกความสว่าง ปรากฏทั่วห้อง

ทว่าไม่ก็อดใจเสียงกริ่งบ้านพลันดังขึ้น

แทนที่จะปิดไฟให้ความมืดเคลื่อนไหวแทนคำตอบ วาริตกลับนั่งงั้น ขณะที่เสียงกริ่งยังคงดังระรัวไม่หยุด กอดต้นชายหนุ่มให้ออกไปต้อนรับ หน้ารั้ว เขามัวแต่คิดว่าใครเป็นคนกดกริ่ง จนกระทั่งใบหน้าของพริมา ผุดขึ้นมาเป็นคำตอบ

ต้องเป็นพริมาแน่ๆ ไม่มีทางเป็นคนอื่นได้เลยนอกจากเธอ เสียว ความรู้สึกนั้น...ชายหนุ่มเปลือยใจ ก่อนจะระงับความพลุ่งพล่านในอก เอาไว้แล้วก้าวไปที่หน้าต่าง เลิกม่านสีทึบเป็นช่องเล็ก สอดสายสายตาลงไปยังเบื้องล่าง

เป็นเธอจริงๆ ด้วย...

ไฟจากถนนหน้าบ้านทำให้เขาพอมองเห็นเจ้าของร่างระหงอยู่ข้าง แต่จับสีหน้าและสายตาของพริมาได้ไม่ถนัดนัก ไม่นานนัก...เขาเห็น บ้าแหวนเข้ามาขวางเมื่อพริมาเอื้อมมือหมายกดกริ่งอีกครั้ง ทั้งคู่คุยอะไรกัน เขาอยากรู้เสียจริง

"ใครมาเหรอครับ" เขาแสวงถามบ้าแหวนทันทีที่คนอาวูโสกว่า เปิดประตูเข้ามาในห้อง ทว่าคำตอบกลับห้วนสั้น สั้นสะเทือนใจวาริต อย่างรุนแรง

"หนูพริ้ม"

เขานิ่งไป แต่มองตาก็อ่านออกกว่าป่าแหวนน่าจะรู้เรื่องที่เขาไปงาน ศักดาจากปากพริ้มมาแล้ว "เธอ...มาทำไมเธอครับ"

"เราน่าจะรู้คำตอบนั้นดีกว่าป่านะ" ป่าแหวนมองตอบ แววตาอ่อนแสง "ป่าละนับถือเธอจริงๆ มายินรอกคนบางคนที่บ้านนี้บ่อยๆ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีใครอยู่มาเป็นสิบปี ถ้าป่าเป็นหนูพริ้ม...คงถอดใจไปนานแล้ว"

"สร้างภาพ!" นี่น่าจะเป็นงานที่พริ้มถนัดที่สุดนับตั้งแต่รู้จักกันมา

"ไม่น่าใช่..."

วาริศไม่เข้าใจ ป่าแหวนจะปกป้องพริ้มไปถึงไหน "เรื่องนี้ผมรู้ดีกว่าใคร ...บางเหตุการณ์ก็ทำให้เราเห็นธาตุแท้ของผู้หญิงคนหนึ่งมากพอ"

"แล้วก็ทำให้ผู้ชายอีกคนเปลี่ยนไปเป็นคนละคนตลอดกาล"

แทนที่วาริศจะเฉยชากับประโยคนั้น กลับสะอึกในอกอย่างจริงจัง รู้สึกเกลียดตัวเอง

"เมื่อกี้ป่าเพิ่งเล่นละครโกหกหนูพริ้มไปว่าเป็นคนเปิดไฟทิ้งไว้เอง" ป่าแหวนถอนหายใจ มือเหยียนเอื้อมไปปิดไฟให้สมจริงตามบทละครที่เพิ่งเขียนขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ "จะเปิดทิ้งได้ยังไง ในเมื่อเราเป็นคนเปิด ต่อหน้าหนูพริ้มแท้ๆ"

"จากนี้ไป...ป่าแหวนอาจต้องเล่นละครบ่อยขึ้น"

ป่าแหวนยิ้มบางคล้ายทำใจกับเรื่องนี้มานานแล้ว หล่อนเล่าเรื่องโกหกที่เพิ่งปั้นแต่งเพิ่มเมื่อครู่ว่าแม่ของเขาย้ายบ้านหลังนี้ให้หล่อนได้พักใหญ่ เป็นที่แน่นอนแล้วว่าสมาชิกสองคนที่เหลือจะไม่มีวันกลับมาเหยียบเมืองไทยอีก

"จริงๆ เรากับหนูพริมน่าจะมาเจอกันสักครั้ง เคลียร์เรื่องค้างคาใจให้จบๆ ไป ต่างคนจะได้แยกย้ายไปมีชีวิตของตัวเอง ไม่เหนี่ยวรั้งซึ่งกันและกันไว้"

"บางที...อาจเป็นผมเองที่ไม่อยากให้เรื่องของเรাজบลง"

"ทำไมต้องทำให้เป็นเรื่องยากด้วย ความสุขที่แท้จริงของคนเรา
อยู่ที่เรารู้จักปล่อยวางไม่ใช่หรือ"

ดวงตาคมฉานฉายแววยอกแฉียง ความเศร้าสลดแล่นแฝงตัวจับ
ซู่หัวใจ เขาจะปล่อยวางได้อย่างไร ในเมื่อคนทำลายชีวิตพ่อ...ยังคง
หายใจและใช้ชีวิตอย่างปลอดภัยไปร้งมาจนถึงทุกวันนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)